

העותרים:

1. ליאת זוהר
 2. אופיר פנחס
 3. מוריס אוחנה
 4. אורן זוהר
 4. שומרי משפט – רבנים למען זכויות אדם
 5. האגודה לזכויות האזרח בישראל
- ע"י ב"כ עוה"ד אבנר פינצ'וק ו/או דן יקיר ו/או דנה אלכסנדר ו/או עאוני בנא ו/או לילה מרגלית ו/או ו/או לימור יהודה ו/או עודד פלר ו/או טלי ניר ו/או קרן צפריר ו/או גיל גן-מור ו/או נסרין עליאן ו/או ראוייה אבורביעה ו/או משכית בנדל ו/או רגד ג'ראיסי ו/או אן סוצ'יו

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רחוב נחלת בנימין 75 תל אביב 65154
טלפון: 03-5608185, פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

המשיב:

ז'ק לוי, ראש עיריית בית שאן
ע"י היועץ המשפטי, עיריית בית שאן
רחוב ירושלים הבירה 1, בית שאן
טלפון: 04-6489407, פקס: 04-6489431

עתירה מנהלית דחופה

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיב כדלקמן:

1. לבטל את הוראת הפינוי שהוציא ביום 29.7.11 למאהל המחאה החברתית, שהוקם ברחבת העירייה בבית שאן (להלן: "מאהל המחאה").
2. להימנע מלהפריע לעותרים ולמפגינים אחרים לתזור ולהקים את מאהל המחאה.
3. להשיב לעותרים ולמפגינים את המיטלטלן שהחרימו פקחי העירייה במאהל המחאה.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקיים דיון דחוף בעתירה.

לאור הנימוקים המופיעים בעתירה, סיכוייה להתקבל הם גבוהים. ואולם בשים לב לנסיבות – נודעת חשיבות למתן הסעדים באופן מיידי על מנת שלא יהיו לחסרי רלבנטיות ותועלת. רק דיון והכרעה דחופים ימנעו מהמשיב לקבוע עובדות בשטח ולהשתיק את המחאה חברתית האקטואלית של העותרים ושל תושבים אחרים בבית שאן.

דווקא עתה, בשלב הגורלי שבו נמצאת המחאה הציבורית על מצוקה חברתית קשה, נודעת חשיבות רבה לכך שהרשויות האחראיות למצוקה והציבור בכללותו יאזינו לכל קולות המחאה ובכלל זה לקולה הייחודי של מחאת האוהלים בבית שאן.

ואלה נימוקי העתירה:

המסכת העובדתית

1. העותרים 1-4 (להלן: "העותרים") הם תושבי בית שאן שהשתתפו בארגון מחאת האוהלים של תושבות ותושבים מעירם.

2. בשבועיים האחרונים גועשת בכל רחבי המדינה מחאה חברתית אדירה וחסרת תקדים. אלפי תושבות ותושבים, שסובלים מחסרון כיס, ממצוקת דיור וממצוקות כלכליות וחברתיות אחרות נטעו אוהלים במרכזי הערים לאות מחאה. האוהלים משמשים כאות וכסמל למחאה ולמצוקה שהולידה אותה.

3. מרכז השלטון המקומי החליט על "הצטרפות הרשויות למחאה הציבורית הרחבה". כפי שעולה מהודעת המרכז, "מדובר במחאה חברתית רחבה ואנו ראשי הרשויות לא יכולים לעמוד מנגד... ראשי הערים מכל קצוות הקשת הפוליטית ומכל רחבי הארץ, נרתמו למען תושביהם והצטרפו למחאתם" (הודעה מיום 31.7.11 באתר מרכז השלטון המקומי <http://www.masham.org.i>: "מחר תתקיים שביתת הזדהות ברשויות המקומיות").

4. ביום שלישי, 26.7.11 התארגנה קבוצה של תושבות ותושבי בית-שאן, והעותרים בכללם, שביקשו להצטרף לגל המחאה החברתית. בדומה למפגינים בערים אחרות הקימו המפגינים מאהל מחאה קטן ברחבת העירייה, והניפו שלטים המוחים על מצוקה חברתית בכלל ועל מצוקת הדיור והתעסוקה בבית שאן בפרט.

5. מסיבה לא ברורה סברו במשטרת בית שאן, כי הפגנה מסוג זה טעונה אישור משטרתי מוקדם, וזאת בניגוד לפקודת המשטרה ולהנחיות היועץ המשפטי לממשלה. על כן דאג העותר מס' 2 לבקש מהמשטרה מבעוד מועד אישור למחאת האוהלים שיזם. האישור המשטרתי ניתן למשך יממה אחת בלבד, למרות שידוע היה למשטרה כי בכל רחבי הארץ הוקמו אוהלי מחאה העומדים על תילם מזה שבועיים, וכי המשטרה וראשי עיריות בערים אחרות אינם עומדים בדרכם של המפגינים.

6. ביום רביעי, ה-27.7.11, משפג תוקפו של האישור המשטרתי, הגיע מפקד תחנת המשטרה בבית שאן, סני"צ רן אופיר, והורה על פינוי המאהל. על פי הצעתו פנו המארגנים לתחנת המשטרה עוד באותו היום וביקשו אישור נוסף לקיום המחאה – הפעם למשך חודש ימים לפחות.

7. ביום חמישי, ה-28.7.11, לאחר המתנה מורטת עצבים ובסיועו של קובי וייס מארגון "שומר משפט – רבנים למען זכויות אדם" הוציאה משטרת בית שאן אישור בכתב לקיום מאהל מחאה למשך חודש ימים. האישור הותנה בכך שהעירייה לא תבקש את פינוי המאהל: **"במידה והעירייה תגיש בקשה לסיוע בפינוי המאהל, אנו נסייע להם למימוש זכותם הפורמאלית"** (ההדגשה שלי – א"פ).

העתק של אישור שהוציאה המשטרה ביום 28.7.11 לקיום מאהל המחאה מצורף ומסומן ע/1.

1/ע

8. מאהל המחאה לא הפריע לתנועת העוברים והשבים ולא הפר את הסדר הציבורי וזאת אפילו בעת שתושבים רבים הגיעו כדי להשתתף במחאה. רחבת העירייה, שעומדת במרכז העיר ומבטיחה חשיפה נאותה למסרי המחאה, מתפרסת על שטח רחב ידיים. מאהל בן שישה אהלים כמו זה שהקימו העותרים, ואפילו מאהל גדול בהרבה מזה "נבלע" ברחבה ועדיין נותר מקום רב לתנועת העוברים והשבים ולשגרת יומה של העיר. כמו בערים אחרות גם כאן נועדו האוהלים לשמש כסמל הקשור בעבותות בתוכן המחאה יותר משהם נחוצים כקורת גג וכמחסה ללינה בלילות הקיץ החמים. העותרים ויתר המפגינים המשתתפים במחאה מתגוררים בקרבת מקום, וממילא אין במאהל משום מפגע תברואתי.

9. אלא שלפחות על פני הדברים נראה שהמאהל והמחאה טרדו את מנוחתו של המשיב. למחרת היום בבוקר יום שישי, 29.7.11, מיהר המשיב לפתוח את לשכתו כדי להוציא מכתב המורה למפגינים לפנות את האוהלים לאלתר (להלן: **"מכתב הפינוי"**). זאת כיוון, שלדבריו **"רחבת העירייה הינה שטח ציבורי ואין לכם רשיון או רשות כלשהי להקים בו אוהל או להציב מטלטלין פרטיים במקום"**.

מעבר ל"נימוק" זה אין מכתב הפינוי מפרט את הטעמים שהנחו את המשיב בהחלטתו ואף אינו מצייין את מקור הסמכות החוקית שעליו מבוססת ההחלטה, ככל שהיה כזה.

העתק של מכתב הפינוי שהוציא המשיב ביום 29.7.11 מצורף ומסומן ע/2.

2/ע

10. כשעה לאחר שמכתב הפינוי נמסר למפגינים מיהרו פקחי העירייה, בחסות כוח משטרתי, לפרק את האוהלים הספורים ולהחרים ציוד של המפגינים.

11. לחברת הכנסת זהבה גלאון, שהתקשרה למחות על פינוי מאהל המחאה, הסביר המשיב, שאין לו התנגדות לאפשר הקמתו של מאהל במסגרת מחאת הדיור הארצית, ואולם המאהל שפורק במצוותו הוא "משהו אחר" כיוון שלמקימיו יש עניין פוליטי ואישי נגדו. חה"כ גלאון מסרה את הדברים לב"כ העותרים הח"מ.

12. ביום ראשון 31.7.11 פנתה האגודה לזכויות האזרח ודרשה בדחיפות מהמשיב להודיע, כי אין לו התנגדות לכך שהמפגינים יחזרו ויקימו את מאהל המחאה, וכי לא יחזור להתנכל להם או להורות על פינויים. בנוסף נדרש המשיב להחזיר לבעליהם את האוהלים ויתר המטלטלים שהוחרמו על ידי הפקחים ששלח.

העתק מכתב האגודה לזכויות האזרח מיום 31.7.11 מצורף ומסומן נספח ע/3.

3/ע

13. במקביל שלחה האגודה לזכויות האזרח מכתב למפקד תחנת המשטרה בבית שאן, והלינה על כך, שהמשטרה מתגייסת במהירות, ולא בפעם הראשונה, לסייע למשיב בביצוע משימות של "סדר וניקיון" באופן הפוגע בחופש הביטוי.

העתק מכתב האגודה לזכויות האזרח למפקד תחנת המשטרה בבית שאן מיום 31.7.11 מצורף ומסומן נספח ע/4.

4/ע

14. עד למועד חתימת עתירה זו לא התקבל מענה מהמשיב. זאת, על אף מספר פניות טלפונית מהאגודה לזכויות האזרח ללשכתו של המשיב ולייעוץ המשפטי של עיריית בית שאן, בניסיון לברר אם יש תשובה וכדי להבהיר את בהילות העניין. כפי שהוסבר במכתב, לאור החשיבות שיש לעיתוי המחאה אין העותרים יכולים להמתין זמן ממושך, ובאין מענה משביע רצון – הם נאלצים לפנות לבית משפט נכבד זה.

הטיעון המשפטי

15. החלטת המשיב לפנות את מאהל המחאה ולא לאפשר את הקמתו מחדש ברחבת העיירה – החלטה זו דינה להתבטל. ההחלטה נגועה במשוא פנים ובשיקולים זרים. בנוסף פוגעת ההחלטה בזכויות יסוד חוקתיות פגיעה קשה, בלתי סבירה ובלתי מידתית בעליל. בנוסף היא אינה נסמכת על סמכות חוקית כלשהי. המשיב אף הפר את חובתו להפעיל שיקול דעת אחראי והגון בטרם הורה על פינוי מאהל המחאה.

16. העותרים מבקשים לממש את זכות ההפגנה, ש"היא מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא מוכרת, בצד חופש הביטוי או מכוחו, כשייכת לאותן חירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי." (בג"צ 153/83 לוי נ' מפקד המחוזי הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד לח (2) 393, 398 (1984); ראו גם בג"צ 148/79 סער נ' שר הפנים והמשטרה, פ"ד לד (2) 169 (1979); בג"ץ 2481/93 דיין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994)).

17. "הפגנה על רקע פוליטי או חברתי" כבענייננו מוגנת כזכות חוקתית על-חוקית: "היא ביטוי לאותה אוטונומיה של הרצון הפרטי, חופש הבחירה וחופש הפסילה, הנכללים במסגרת כבוד האדם כזכות חוקתית." (בג"צ 2557/05 מטה הרוב נ' משטרת ישראל (2006) פסקה 13 לפס"ד של הנשיא ברק; ר' גם רע"פ 5086/97 בן חור נ' עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד נא (4) 625, 645 (1997)).

18. רחבת העירייה בבית שאן, וכמוה "הכבישים והרחובות נועדו להליכה ולנסיעה, אך אין זו מטרתם היחידה. הם אף נועדו לתהלוכות, למצעדים" ולמשמרות מחאה (עניין סעב, בעמוד 177). על כן, לא רק שאין בסיס להודעת המשיב כאילו למפגינים "אין רשות כלשהי" לקיים את מחאתם, אלא שלמשיב אין סמכות לפגוע במחאה זו, אלא בכפוף לשורה של תנאים שאינם מתקיימים בענייננו.

19. רחבת העירייה היא גם המקום המתאים והראוי לקיום מחאת האוהלים. "טיבה ונשמת אפה של ההפגנה במובן שאנו מכירים בציבוריות הישראלית, ובשיח הפוליטי בחברה דמוקרטית כמו שלנו, הוא בפנייתה לקהל רחב ככל האפשר של הנחשפים לקיומה, לרבות העוברים והשבים מבין הציבור" (ה' פי ב"ש) 2085/07 דויטש נ' אוניברסיטת בן-גוריון, עמ' 6-7 (2008)).

20. בענייננו, לא טרח המשיב אפילו לפרט מהו האינטרס הציבורי, שלמענו הוא החליט להורות על פינוי מאהל המחאה על אתר ואף לא הצביע על מקור הסמכות שהתיימר להפעיל בצוותו לפנות את המאהל על אתר. יתר על כן, על רקע מכלול נסיבות העניין קשה להניח, שהמשיב ראה אל נגד עיניו אינטרס ציבורי חוקי ולגיטימי מכל סוג שהוא שעה שהוציא את צו הפינוי. די בכך על מנת לקבוע כי החלטתו נעדרת

תוקף חוקי ודינה להתבטל, ולמצער כי המשיב אינו נהנה מחזקת התקינות המנהלית, וכי מוטל עליו נטל כבד לשכנע כי פעל בתום לב וכדין.

21. השיקול היחיד עליו הצהיר המשיב כבסיס להחלטתו להורות על פינוי מחאת האוהלים קשור במניעים שהוא מייחס למפגינים: לדעתו העותרים והמפגינים האחרים אינם מהווים חלק מהמחאה החברתית הכלל ארצית וכל כוונתם למתוח ביקורת "פוליטית" או "אישית" עליו. על השיקולים הזרים והפסולים שהנחו את המשיב בהחלטתו ניתן ללמוד בעקיפין גם מהאופן שבו סייגה משטרת בית שאן את האישור שנתנה למפגינים: **"במידה והעירייה תגיש בקשה לסיוע בפינוי המאהל, אנו נסייע להם למימוש זכותם הפורמאלית"** (ר' בפסקה 7 לעיל, ההדגשה שלי – א"פ). ללמדך, שגם שוטרי תחנת בית שאן, המעורים בחיי הקהילה, צפו את האפשרות שהמשיב יעשה שימוש בסמכותו "הפורמאלית" לפנות את המאהל.

22. מכאן שהוראת הפינוי נגועה בשיקולים פסולים וזרים, ואף בשל כך דינה של החלטה זו להתבטל. כך נפסק בפרשה, שבה נדונה החלטתו של ראש עיריית באר שבע להסיר מודעות, שבהן מתחו תושבי העיר ביקורת על התנהלותו. בנסיבות דומות עד מאוד לנסיבות שבענייננו, קבע בג"ץ, כי העירייה לא פעלה מתוך דאגה לחזות העיר או לבטיחות התושבים אלא **"כדי להפעיל צנזורה על ביקורת על ראש העירייה"** [ועל כן] **אין ספק כי זהו שיקול זר...** [ש] **אינו יכול לבסס החלטה להסיר את הכרזות שהוסרו.** (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3) 289, 308 (1999)).

23. בדומה לזה, פסל בג"צ את החלטתו של ראש מועצת עומר לבטל את הופעתו של אביב גפן באמפיתיאטרון העירוני הן בשל כך שגפן לא שירת בצבא והן בשל דעותיו והתבטאויותיו: "אסור למועצה מקומית המשכירה מנכסיה, להפלות בין שוכרים שונים, בוודאי שאסור לה להפלות בין אמנים שונים, על פי עמדת ראש המועצה לדעותיו של האמן." (בג"צ 5107/96 **נוח נ' ראש המועצה המקומית עומר** (1996)).

24. גם אם יעלה בידי המשיב לשכנע את בית המשפט הנכבד, כי החלטת הפינוי נסמכת על סמכות חוקית כלשהי, עדיין החלטתו והאופן שבו היא התקבלה מנוגדים לכללי המשפט המנהלי.

25. גם לו היינו מניחים, שהמשיב הורה על פינוי מאהל המחאה תוך שהוא מתבסס על דבר חקיקה כלשהו, עדיין ברור שהוא הפעיל סמכות "פורמאלית" (כפי שצוין באישור המשטרה) רק בשל כך שהיא נתונה לו, מבלי שקיים את חובתו לשקול את כל השיקולים הרלבנטיים, ולמצער תוך הפעלת שיקול דעת לקוי ובלתי סביר בעליל.

26. גם אם נניח שהוראת הפינוי נועדה להבטיח את שמירת הנקיון והסדר במרחב הציבורי בבית שאן, עדיין אין ההחלטה יכולה לעמוד. כדברי השופט דוד חשין (כתארו אז): "עקרונות חופש האזרח - ובכללם חופש הביטוי והזכות להפיץ דעות - אינם נסוגים ואינם צריכים לסגת מפני האינטרס של שמירת הנקיון ברחובותיה הציבוריים של העיר. נהפוך הוא... השמירה על נקיון הרחובות, שהעירייה הופקדה עליה, משרתת ללא כל ספק אינטרס חשוב ומטרה שהיא חיונית לכל תושבי העיר; אך אין בה, במטרה זו, עם כל חשיבותה וחיוניותה, כדי להגביל את החופש להפיץ דעות בדרך של חלוקת כרוזים, אף אם דרך זו יש בה כדי לפגום בנקיון הרחובות" (ת"פ (מקומיים י-ם) 2857/85 **מדינת ישראל נ' אורנן**, פ"מ תשמ"ז(3) 334, 342 (1987)).

27. אכן, באופן עקרוני חופש ההפגנה טומן בחובו פוטנציאל של הפרעה או שיבוש לזכותו של מי שאינו נוטל חלק בהפגנה לעשות שימוש בשטח הציבורי שבו ההפגנה מתקיימת (ר' עניין סער, בעמוד 177). ועדיין, כיוון שחופש הביטוי הוכר בפסיקה כעקרון חוקתי על חוקי נקבע, כי אין מגבילים אותו אלא כאשר הפגיעה הצפויה לאינטרס המתנגש בחופש הביטוי היא קשה וממשית והסתברותה היא ברמה של קרוב לוודאי: "על-פי עקרון המידתיות, על העירייה מוטל להפעיל את שיקול-דעתה בבואה לפגוע בחופש הביטוי באופן שזה, בין היתר, לא יפגע בזכות אלא במידה המזערית הנדרשת, וכך שהיחס בין הנזק שבפגיעה בזכות לבין התועלת האפשרית מהגשמת התכלית יהיה סביר" (בג"צ 6226/01 אינדור נ' ראש עירית ירושלים, פ"ד נז(2) 157, 164 (2003)).

28. לאור זאת, וכפי שנפסק בעניין אחר, "על פי חוק, פקודת העיריות וחוק העזר שמכוחו, התכלית שביסודם והאינטרס הציבורי עליהם מבקשים להגן, ההגבלה? עשויה להיות מוצדקת. אולם על ההגבלה לא לחרוג מהמידה הדרושה להגנה על אותם טעמים." עת"מ (ת"א) 1317/08 שב"י – שחרור בעלי חיים נ' עירית ראשון לציון (2011).

29. גם במקרים כמו זה שלפנינו, כאשר מדובר בהפגנה או משמרת מחאה מתמשכת שכרוכה בהקמת מאהל, שומה על המשיב לשקול את כל השיקולים הנוגעים בדבר. בכלל אלה יבואו שיקולים הנוגעים למשך המחאה, שטח המאהל, טיב המתקנים הנלווים, מידת ההפרעה שהם מסבים וכיוצא באלו שיקולים.

30. כך, למשל, "תפיסת חזקה מתמשכת בלא הגבלת זמן, באזור נרחב המיועד לשימוש הציבור תוך הצבת אוהלים וכן מתקנים שונים לסיפוק צורכי המגורים שוטפים של חברי הקבוצה" עשויה להצדיק פגיעה בחופש הביטוי והפעלת סמכות חוקית לפינוי מאהל המחאה, כפי שנפסק בעניין כוכר הלחם (עע"מ 3829/04 ישראל טויטו, יו"ר עמותת "מכל הלב" כוכר הלחם" נ' עיריית ירושלים, פ"ד נט(4) 769 (2004)).

31. ויודגש, בעניין כוכר הלחם הוכרה מחאת אוהלים כחוסה בצילה של ההגנה החוקתית על חופש הביטוי וההפגנה. ההחלטה לאשר את החלטת העירייה באותו עניין נסמכה על נסיבות המקרה, ובפרט על העובדה שעיריית ירושלים המתינה חמישה חודשים עד שהורתה על הפינוי, המפגעים הקשים והמתמשכים שנגרמו, והעובדה שהמפגינים הפכו את המאהל למעונם המרכזי, אם לא היחיד, באופן שהאפיל על התכלית המחאתית. פרק הזמן הארוך יחסית שבו נמשכה מחאת האוהלים היווה טעם מכריע להחלטתו של בית המשפט העליון בדבר סבירות החלטתה של העירייה לפנות את המאהל, באשר מדובר היה ב"פגיעה מתמשכת" באינטרס הציבורי (שם, בעמודים 777-778). בית המשפט העליון הוסיף וציין, כי "המערערים טוענים לזכותם להחזיק במקום בהחזקה מתמשכת ובלתי מוגבלת בזמן מכוח זכות ההפגנה וזכות המחאה הנתונה להם הנגזרת מחופש הביטוי הנתון לכל אזרח במדינה".

32. באופן דומה, בעניין טויטו אישר בית המשפט את החלטת עיריית תל-אביב-יפו לפנות מאהל על יסוד שיקולים דומים ולאחר שזה עמד על תילו בלב כיכר המדינה במשך שמונה חודשים. בית המשפט קבע, כי "הכמות הופכת לאיכות. ההפרעה המתמשכת לזכות הרבים לשימוש בחלק התפוס של שטח הכיכר, הפגיעה האסתטית, התברואתית המשליכה גם על ענייני בטיחות ... והתחושה של 'יצירת עובדות' בלי דין ודין; כל אלה, ביחד ולחוד, בחלוף זמן כה רב מסיגים מפניהם את זכות ההפגנה. הזכות להפגין אינה הזכות להשלטת רצון הפרט על הציבור." (עתמ (ת"א) 1112/03 מר ישראל טויטו יו"ר עמותת "מכל הלב" נ' עירית תל אביב (2003) בעמוד 7; ההדגשות שלי – א"פ).

33. והעיקר – **בפרשות הנ"ל לא חלקו המשיבות, דהיינו העיריות, על עצם הזכות להפגין על דרך של מאהל מחאה**. כך, למשל, בעניין כיכר הלחם, "העירייה הסבירה בעמדתה כי היא ערה ומודעת לחשיבות שבהפגנה ובמחאה של קבוצות אוכלוסיה דווקא מול מוסדות השלטון כדי להעביר בכך מסר פוליטי וחברתי חשוב שהן מבקשות להעביר. נוכח מודעות זו מתירה העירייה דרך כלל הצבת אוהל מחאה גם סמוך למשרדי הממשלה" (עניין **כיכר הלחם**, בעמוד 778; וראו את עמדת עיריית ת"א בעניין **טויטו**, בעמוד 4).

34. לסיכום: עירייה והעומד בראשה מוסמכים להגן על תכליות ואינטרסים ציבוריים ולהגביל את חופש ההפגנה, לרבות מחאת אוהלים, ובלבד שההגבלה לא תחרוג מהמידה הדרושה להגנה על אותם תכליות ואינטרסים. החלטה על פגיעה בחופש המחאה על דרך פינוי מאהל מחאה חייבת להישען על שיקול דעת זהיר ומושכל של כל הערכים והנסיבות, ובעיקר: מעמדו החוקתי של חופש המחאה, פרק הזמן שהמחאה נמשכת וההפרעה שהיא מסבה, אם בכלל, לאינטרס הציבורי. בעשותם זאת עליהם לפעול בסבירות ובמידתיות ותוך שמירת האיזון בין הצורך בהגשמת המטרה שלשמה הוקנו להם הסמכויות לבין הצורך שלא לפגוע באופן לא מידתי בזכויות יסוד חוקתיות (והשוו: עת"מ (ת"א) 1279/04 **מפעל הפיס נ' עיריית תל אביב יפו**, (2006) בפסקה 13).

35. לא כך נהג המשיב בענייננו. המשיב פעל במהירות הבזק כדי לסלק את מאהל המחאה הקטן בתוך פחות מיממה לאחר שהוקם.

36. חוסר הסבירות הקיצוני של החלטת המשיבים עולה גם לאור התנהלותם של כל ראשי העירייה האחרים באותן נסיבות, כמו גם מהתנהלות משטרת בית שאן, שאישרה למפגינים לקיים מחאת אוהלים במשך חודש ימים (וזאת הגם שמבחינה חוקית העותרים ויתר המפגינים כלל אינם נדרשים לאישורה של המשטרה).

37. מעל הכול, משגילה המשיב את דעתו כי לא היה מתנגד למאהל מחאה אחר, וכי הורה על פינוי המאהל רק כיוון שלדעתו מדובר במחאה שמכוונת נגדו, ברור כי גם לשיטתו, האיזון הראוי בין חופש הביטוי לבין אינטרס ציבורי נוגד, ככל שקיים כזה (וכאמור, המשיב לא הצביע על אינטרס כזה), מחייב לאפשר את קיום מאהל המחאה.

אשר על מתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמפורט ברישא לעתירה ולחייב את המשיב בהוצאות משפט ובשכ"ט עו"ד.